

И от вагона — ние, цяла тълпа — крещим ч подпухналите им лица: „Продължавайте, господа“.

Те се гордеят и държат един на друг речи, пишат стихове и пеят хвалебни дитирамби. И все за туй, че тия заводи, планини от възлища, пътища — всичко това е тяхно, тям то принадлежи. Те ликуват от радост.

А ние пак: „Продължавайте, господа!“

Нашия трен лети. Искане ни се още по-бързо да се втурнем към заводите.

Влизаме. И първия наш привет, първия радостен поздрав е на тях, нашите другари — светналите машини. Те се усмихнаха, потрепераха. Писна свирката и започна вихъра на труда.

Заводя цял се раздвижи, разпусна се, почна да събира сили, в работата влизаха нови станове и хора, влизаха и солисти и хористи, и все по-нависоко, все по-настойчиво повдигаха железната дързост на завода. Гръмна песен и се понесе из висините.

Изглежда, че целия завод е безплътен, че е лек, че е тичащо привидение, че той се е откъснал от земята, носи се от хоризонт на хоризонт и всичко, което му е на пътя: скръбните полета, тихите селища, случайните градове — всичко сразява, разсича, разпръсва, напълва спящите равнини с каноната на чука и мотора, заставя да отекнат вечно немите планини, залива пропастите с езера от светлина и, цял изпълнен със своята стоманена, непобедима гордост, запалва стихии: земните, небесните и всемирните... и трудно е да се разбере, къде е човека, къде е машината. Ние се сляхме със железните си другари, запяхме с тях в хор, ние заедно създадохме нова душа на движението, в която работника и станът са неразделни.

И ако ни настъпят — желязото, оръдията са с нас.

Носят се потоците, хвърчат ураганите на стоманеното движение, уверено воюват за бъдещето и раждат непобедими замахи и все растят, все растят.

И изведнъж, в миг, завода замлъкна, замря и ние, работниците, изправихме своята човешка тълпа пред него и извикахме на грамадата застинал метал:

— Къде си ти? и с кого си?

Ние крещяхме доле, а ехото на нашия глас заехтя горе, като металически рев, човешките думи редиха железна песен, която заставяше да треперят хората и едва що тътнежите се отпуснаха и разтопиха и ето — отново се издигна, и изви към небето стоманеното хоро на машините; до основите си гърмеше завода с нечуваните рушения на живота, а горе дръзките вихри на машината отмеряха своя решителен ритъм:

„Ние сме с вас! Ний сме с вас!“

Без думи, без звукове, в душата си само, ние за последен път си спомнихме онези, които пируват по булевардите, и, вмесю зловни проклетия, с усмивка подхвърлихме встрани:

— „Тъй, продължавайте си, господа!“

